

[Ragnhild Andersen.]

for de indtægter, som der her er tale om. Hvor skal rentemodtagerne tage disse penge fra? De kan ikke tage dem nogle steder, og derfor er deres fodtøj i den ringe forfatning, som det er, så elendigt, som en af de rentemodtagere, der var herinde den 3. oktober, gav udtryk for overfor ordførerne for dette lovforslag under deputationens besøg her. Hun sagde, at de gamles fodbeklædning ude i det aldersrentekompleks, hvor hun boede, var i den mest elendige forfatning, og hun opfordrede den høje rigsdag til at give fodtøjsrabatkort til aldersrentemodtagerne i lighed med den rabat, man giver ikke bare til småfolks børn, men også til de riges børn, som hun udtrykte sig. Hun sagde det på manges vegne. Der stod jo den dag 500 gamle mennesker herinde, nogle på 84 og nogle på 86; de var mødt op for at opfordre rigsdagen til at sikre dem en nogenlunde menneskelig tilværelse.

Den højtærede minister vil kunne bekræfte, at ikke alene de rentemodtagere, som begav sig den lange vej herind til rigsdagen og for første gang i rigsdagens historie stod her udenfor som en anklage i anledning af, at man byder dem sådanne kår, har hjemsøgt den højtærede minister og rigsdagen for at klage deres nød. Talrige deputationer og repræsentanter for rentemodtagere har i denne sommer aflagt besøg hos socialministeren med ønsker og med resolutioner fra rentemodtagere, med underskrifter fra de gamle, som ikke selv er i stand til at bevæge sig herind, alle kom de for at sige, at de ikke kan klare dagen og vejen for deres rente, samt for at gøre rigsdagen opmærksom på den ny situation, der er opstået, efter at den nye lov om sygekassernes medicinydelse er vedtaget. Denne medicinnedskæring er gået direkte ud over rentemodtagerne. Den 9. maj vedtog folkettingen denne lov om ændring i sygekassernes medicinydelse.

Jeg har sagt ved en tidligere lejlighed, at denne lov, som blev vedtaget af alle partier med undtagelse af mit, var en følelig og direkte social nedskæring, og jeg føler selv, at den mere end meget andet er direkte tyveri fra de gamle. Man har taget den smertestillende og styrkende medicin fra dem, der trænger mest til den, fra dem, som har givet deres bedste kræfter i det danske samfunds tjeneste, og det kan rigsdagen ikke fralæge sig sin ansvar for.

„Københavns Aldersrenteblad“, medlemsblad for Danmarks største lokale aldersrenteforening, skriver herom, at rentemodtageren ved, at den ny medicinordning er

en pind til hans ligkiste. Det er deres egne ord, at sådanne ordninger, som gennemføres for at undgå, at staten bevilger en halv snes millioner til sygekassernes medicinudgifter, rammer de ringest stillede, vi har i vort land, således at de selv skal føle, at det er en pind til deres ligkiste. Artiklen fortsætter — hvis jeg må have den højtærede formands tilladelse til at citere —:

„Ordningen har voldt mange af rentemodtagerne mange kvaler og andre et legemligt og åndeligt chok. De 75 pct. af al medicinen behandles og sælges, som om det var medicin i håndkøb — men der skal alligevel lægerecept til, og medicinen skal betales med fuld pris. Har regeringen tænkt over, at disse penge skal udredes af en enlig rentemodtager med 169 kr. om måneden og et ægtepar med 254 kr. om måneden, som muligvis for begge må betale medicinregninger på ca. 20 kr. om måneden? Disse penge kan ikke undværes af aldersrenten, der i forvejen er for lille, med de høje priser på alle de varer, som stadig stiger fra dag til dag. —

Skal de gamle, som gennem flere år har lidt af kroniske sygdomme, på grund af manglende mønt undvære den medicin, der for dem er nødvendig for at opretholde livet endnu et par leveår, eller skal de roligt forsvinde ud af tilværelsen? Dette sidste ville jo i høj grad gavne regeringens sparepolitik, så der kunne blive flere penge til krigsmateriel, forhøjelse af ministergager, apanager o. s. v.“

Ja, ærede medlemmer. Det er de tanker, som aldersrentemodtagerne gør sig i anledning af, at man forringer deres muligheder for at få en smule smertestillende medicin, som jo vittterlig kun vil koste det danske samfund ubetydelige midler set i forhold til de andre penge, der øses ud på mange andre områder, bl. a. på oprustningens område i dagens Danmark.

Gamle mennesker fortæller, hvordan de må betale. F. eks. fortæller en gammel rentemodtager på 75 år her i København, at hun må betale 16 kr. 50 øre, d. v. s. 10 pct. af hele sin månedlige rente, der er på 169 kr., til smertestillende tabletter mod ischias. Hun har været medlem af sygekassen siden 1902, været på hospital een gang og hos lægen 10—15 gange i hele sit arbejdssomme liv og er nu i den situation, at hun selv trænger til smertestillende midler, til lidt hjælp fra sin sygekasse, og så hører hun til dem, der beskyldes for at have misbrugt sygekassens medicin. Hvad er nu det for noget? Er det ikke den største uret mod disse mennesker? Jeg kunne nævne